

них, Карпо, зостався на господарстві, і сей не зрадив ні землі, ні родини. Тамті відпали, як полова, сей остав як зерно. Наймолодший зі синів, Іван, посвятився штуці. Від штуки вимагав він багато: «У театрі грать повинні тільки справжню літературну драму, де страждання душі людської трівають кам'яні серця і, кору ледяну байдужности на них розбивши, проводять в душу слухача жадання правди, жадання загального добра, а пролитими над чужим горем сльозами убіляють його душу паче снігу!» З нього вийшов, справді, великий артист, але, як у «Житейськім морі» побачимо¹⁾, змалів чоловік.

Найкращий та найбільш викінчений є другий акт «Суєти», коли ціла родина збирається в домі старого Барильченка. Тут, за обідом, при пісні й серед розмов, дуже ясно малюються характери вчених і невчених членів тої самої родини. З одного боку — праця, совісність, щирість, з другого — хитрість, охота панувати, кривлення душею. Автор стає по стороні перших, другі — це негати́вні малюнки. Але признати треба, що в тім акті між світлом і тінню є гармонія, характери позитивні не грішать надто рожевими красками, а негати́вні не є перерисовані до карикатурности так, що другий акт «Суєти» — се у своїм роді цілість,

¹⁾ гл. Ч... «Загальної Бібліотеки»

н
м
ч
п
д
р
ц
р
т
п
р

бу
т
зі
в
д
са
бі
ві
ме
я
р
зн
чи
я
со
пі
ди